

EL JAZZ CLÀSSIC AVUI

dijous 28 de maig

La majoria d'històries del jazz publicades i en circulació actualment cometen una greu inexactitud històrica. En esquema venen a dir que hi ha una època clàssica en la història del jazz (1900-1950) a la que succeeix una època moderna (a partir de 1950), cadascuna amb els seus diversos estils. Aquesta és una esquematització excessiva de la història del jazz que no respon a la realitat. El fet és que el *jazz clàssic* i tots els altres gèneres afins (*Gospel, Blues, Rhythm & Blues, etc*), han seguit fent el seu camí i la seva pròpia evolució de manera paral·lela a l'anomenat *jazz modern* i en interrelació constant amb aquest, amb unes fronteres que a vegades són molt clares i a vegades molt poc definides. Per tant, parlar de jazz clàssic d'avui, no és cap despropòsit ni cap disbarat històric.

Si bé és cert que els estils agrupats sota aquesta denominació, a partir de la desaparició dels seus més grans representants, no viuen la seva millor època, i a aquest estat de coses hi ha contribuït un decantament desproporcionat dels mitjans de difusió cap als nous estils en detriment dels precedents, també és cert que des dels anys noranta s'ha produït una clara reacció davant d'aquesta injusta situació. Segurament era una situació patida i rebutjada per molts músics, blancs i negres. Però, el moviment més important i el que més seguidors ha tingut per canviar aquesta situació ha estat el que ha encapçalat el trompetista de New Orleans Wynton Marsalis.

Aquest, a partir d'un cert moment, conscient que l'enorme tresor que constitueix la tradició musical negra americana s'estava oblidant i perdent, va decidir iniciar un procés de reivindicació mitjançant concerts, conferències, sessions a les escoles, etc, per rescatar de l'oblit molts dels grans intèrprets de la història del jazz.

A aquesta iniciativa s'hi van apuntar molts músics joves negres de veritable vàlua, i alguns de blancs, fins a constituir un veritable moviment, amb la consegüent sorpresa o indignació per part dels historiadors i crítics

avantguardistes que consideraven aquesta iniciativa com un anacronisme i veien així desmuntades les seves teories.

Wynton Marsalis

La més gran realització de Wynton Marsalis ha estat la creació de la Lincoln Center Jazz Orchestra, big band dedicada a recuperar el repertori històric del jazz, formació de la qual han format part molts d'aquests músics joves que han sorgit seguint l'estela de Wynton Marsalis. Gràcies a aquest moviment iniciat per Marsalis, podem dir que avui hi ha un bon grapat de músics de totes les edats amb capacitat per conrear amb solvència els diversos estils del *jazz clàssic* i mantenir viva la flama d'aquesta música.

Ricard Gili